

[Sønderup.]

de Forbrugere, som paa Grund af enten Pladshensyn eller økonomiske Forhold ikke kan dække ind, maa man fortrinsvis henvide disse til at anvende Skoveffekterne, Brunkullene og det indførte Brændsel.

Som jeg har antydnet det før, er jeg paa det rene med, at Problemet om Udnyttelsen af det hjemlige Brændselsmateriale er uhyre indviklet. Det vil vel sagtens vise sig, som det er sagt, at være brændbart i mere end een Betydning; i bedste Fald vil Ordningen blive dyr baade for det offentlige og for Forbrugerne. Jeg mener, der maa fares med Lempe, hvis ikke det hele baade økonomisk og paa anden Maade skal blive for stor en Fiasko for Staten.

Christmas Møller: Da mit Partis Ordfører er forhindret i at være til Stede ved første Behandling af denne Sag, skal jeg paa hans og mit Partis Vegne gøre et Par ganske enkelte Bemærkninger om Lovforslaget, som vi venter vil gaa til en kortvarig Udvalgsbehandling, hvor nogle af de Spørgsmaal, som allerede er fremdraget, og som vi ogsaa gerne vilde stille, bedre og fyldigere kan besvares.

Det er rigtigt, saaledes som det er blevet sagt, at dette Lovforslag er en Udvidelse af den allerede gældende Lov, oven i Købet i meget betydelig Udstrækning. Det kan ligeledes tilføjes, at Landbrugsministeren med god Ret kommer til Rigsdagen og beder om denne Lov, fordi Det erhvervsøkonomiske Raad meget indtrængende har henstillet til ham at fremsætte Lovforslaget, saaledes at man kunde have Orden og Plan med Hensyn til Fremskaffelsen af indenlandsk Brændselsmateriale. Inden for Det konservative Folkeparti er vi ogsaa parate til at yde Ministeren Medvirken til Lovforslagets Fremme og give ham Bemyndigelse i de Retninger, han ønsker det. Jeg kan vel udtrykke det paa den Maade — og jeg haaber, at Ministeren vil være enig deri —, at det kan være udmærket godt, at vi faar Loven, men det er i og for sig bedst, hvis den ikke skal benyttes, saaledes at man har denne Lov og Ministeren denne Bemyndigelse for det Tilfælde, at man ikke ad de andre Veje kan faa det Brændsel tilvejebragt, Træ, Brunkul og Tørv, som er nødvendigt, men Ministeren vil være overmaade tilfreds, hvis det ikke bliver nødvendigt for ham at benytte den Ret, der tillægges ham. Saadan maa man forstaa Lovforslaget og Ministerens Stilling, og heri er vi altsaa ganske enige.

Med Hensyn til de enkelte Spørgsmaal,

der kan være Sagen vedrørende, har jeg ikke ret meget at føje til. De kritiske Bemærkninger, reserverende Bemærkninger, som tidligere Ordførere har fremsat, kan jeg henvide til. I øvrigt har jeg ikke noget særligt levende Indtryk af, at der paa dette Tidspunkt er nogen, der hører efter, hvad man siger, og derfor er der ikke saa forfærdelig megen Grund til at gøre andet end mere for Formandens og sin egen Skyld at fremsætte et Par yderligere Betragtninger.

Med Hensyn til Skovene lyder det fra alle kyndige Skovejere og Forstmænd, at mange af de private Skove ved den slette økonomiske Politik, Regeringen har ført, og ved den Skattepolitik, der er ført over for Ejendomsbesiddelsen, er blevet forhuggede, og siger man, derigennem er Skovene i Dag meget lidt i Stand til at imødegaa den Situation, der foreligger. Ud fra den Betragtning siger man videre, at det maa være saaledes, at der hugges forskelligt ekstra i de forskellige Skove, og at Statsskovene kan tage størst Hugst. I hvert Fald vil vi i Udvalget sætte ind paa — og jeg forstaa ogsaa, at tidligere Ordførere, f. Eks. det ærede Medlem Hr. Viggo Nielsen, har været inde paa dette —, at der skal tages Hensyn til de enkelte Skove, og at man skal have et Nævn bestaaende af først og fremmest forstkyndige, som kan sige: I denne Skov er det muligt at hugge 10 pCt. ekstra, i den 15, i den 25 og i Statsskovene noget over de 25 pCt. Nu gælder det altsaa om, at den højtærede Landbrugsminister vil vise det fornødne Samfundssind og stille Statsskovene til Raadighed herfor. Jeg tror, at den Betragtning er rigtig, at der ikke maa skæres efter en Lineal, og jeg tror i og for sig ogsaa, at det er den Betragtning, der ligger til Grund for Lovforslaget.

Den anden Hovedbetragtning, jeg gerne vil fremsætte, er den, som allerede er fremsat af Medlemmer af Det erhvervsøkonomiske Raad, nemlig at den Hugst, der finder Sted ud over den almindelige og rimelige, som er Skovenes Afkastning, at det Udbytte, der faas af denne Ekstra-Hugst, under ingen Forhold kan være Indtægt. Det er Forbrug af Formue, som Samfundet ønsker, at de paagældende Formuebesiddere skal have eller skal tage, hvad Udtryk man nu vil bruge, fordi vi samfundsmæssigt har Brug for Brændselet. Derfor kan Udbyttet af den forøgede Hugst overhovedet ikke være Indtægt, men maa være Kapitalforbrug. Formuen bliver jo ogsaa saa meget mindre. Under Verdenskrigen anerkendte man dette, og i de Tilfælde, hvor der har været Skov-